

POUCZENIE

Zgodnie z art. 48 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. *o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy* (tekst jednolity Dz.U. z 2015r. poz. 149 z późn. zm.) - zwanej dalej „ustawą”, bezrobotnemu posiadającemu prawo do zasiłku przysługuje dodatek aktywizacyjny, jeżeli:

- 1) **w wyniku skierowania przez powiatowy urząd pracy** podjął zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub służbie i otrzymuje wynagrodzenie niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę;
- 2) **z własnej inicjatywy** podjął zatrudnienie lub inną pracę zarobkową.

W przypadku, o którym mowa wyżej w pkt 1, dodatek aktywizacyjny przysługuje w wysokości stanowiącej różnicę między minimalnym wynagrodzeniem za pracę a otrzymywanym wynagrodzeniem, nie większej jednak niż 50% zasiłku, o którym mowa w art. 72 ust. 1 ustawy, przez okres, w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek.

W przypadku, o którym mowa wyżej w pkt 2, dodatek aktywizacyjny przysługuje w wysokości do 50% zasiłku, o którym mowa w art. 72 ust. 1 ustawy, przez połowę okresu, w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek.

Dodatek aktywizacyjny nie przysługuje w przypadku:

- 1) skierowania bezrobotnego przez powiatowy urząd pracy do prac interwencyjnych, robót publicznych lub na stanowisko pracy, którego koszty wyposażenia lub doposażenia zostały zrefundowane zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy;
- 2) podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej u pracodawcy, u którego był zatrudniony lub dla którego wykonywał inną pracę zarobkową bezpośrednio przed zarejestrowaniem jako bezrobotny;
- 3) podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej za granicą Rzeczypospolitej Polskiej u pracodawcy zagranicznego.
- 4) przebywania na urlopie bezpłatnym.

Zgodnie z §4 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 sierpnia 2009r. *w sprawie szczegółowego trybu przyznawania zasiłku dla bezrobotnych, dodatku szkoleniowego, stypendium i dodatku aktywizacyjnego* (Dz.U. z 2014r., poz. 1189 z późn. zm.) Starosta przyznaje dodatek aktywizacyjny po udokumentowaniu podjęcia zatrudnienia lub wykonywania innej pracy zarobkowej oraz wysokości osiąganego wynagrodzenia, od dnia złożenia wniosku do:

- 1) ostatniego dnia przysługiwania zasiłku dla bezrobotnych, przypadającego w okresie zatrudnienia, w przypadku, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy;
- 2) ostatniego dnia połowy okresu przysługiwania zasiłku dla bezrobotnych, przypadającego w okresie zatrudnienia lub wykonywania innej pracy zarobkowej, w przypadku, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Podstawą przyznania dodatku aktywizacyjnego jest złożenie wniosku wraz z dokumentem potwierdzającym podjęcie zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

Warunkiem comiesięcznej wypłaty dodatku aktywizacyjnego jest złożenie lub przesłanie na adres Urzędu w terminie do 5-tego dnia roboczego każdego miesiąca dokumentu (np. zaświadczenia) wystawionego przez pracodawcę potwierdzającego:

- okres zatrudnienia i wysokość otrzymanego wynagrodzenia brutto miesięcznie (w przypadku, o którym mowa wyżej w pkt 1), albo
- okres zatrudnienia lub wykonywania innej pracy zarobkowej (w przypadku, o którym mowa wyżej w pkt 2).

Zaświadczenie winno zawierać informację o fakcie przebywania lub nieprzebywania na urlopie bezpłatnego (z podaniem dokładnego terminu urlopu bezpłatnego).

W razie niezłożenia w terminie w/w dokumentów, zgodnie z art. 75 ust. 6 ustawy, wypłata dodatku aktywizacyjnego zostanie wstrzymana.

Osoba uprawniona do dodatku aktywizacyjnego zobowiązana jest niezwłocznie powiadomić Urząd w razie wcześniejszego ustania zatrudnienia lub zaprzestania wykonywania innej pracy zarobkowej – niż wynikało to z dokumentacji stanowiącej podstawę przyznania dodatku aktywizacyjnego.

Zgodnie z art. 76 ust. 1 ustawy osoba, która pobrała nienależne świadczenie pieniężne, jest obowiązana do zwrotu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, kwoty otrzymanego świadczenia wraz z przekazaną od tego świadczenia zaliczką na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składką na ubezpieczenie zdrowotne. Za nienależne świadczenie pieniężne uważa się między innymi: świadczenie pieniężne wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do jego pobierania, jeżeli pobierający to świadczenie był pouczony o tych okolicznościach (art. 76 ust. 2 pkt 1 ustawy); oraz świadczenie pieniężne wypłacone na podstawie nieprawdziwych oświadczeń lub sfałszowanych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd powiatowego urzędu pracy przez osobę pobierającą to świadczenie (art. 76 ust. 2 pkt 2 ustawy).